

Osobní vzpomínka na Jana Múčku

Psal se rok 1943, doba německé okupace. V té době jsme končili měšťanskou školu a chystali se do života a přemýšleli, co dál. Hodonínský německý úřad práce však rozhodnul za nás. Byl jsem určen do učení na obchodního příručního textilního obchodu. Rok přede mnou tam nastoupil také Strážničan, Franta Múčka. Svěřil se mi, že se schází s partou kamarádů, s kterými se učí znát a hrát strážnické *pěsničky*. V té době jsem se už učil hře na klarinet. Franta mne mezi své kamarády uvedl. Bylo to v rodině Vajčnerů – Plačků, a začalo tak vznikat podhoubí strážnické cimbálové muziky. S Frantou jsme se velice sblížili, stali jsme se v té době nerozlučnými kamarády. Často jsem proto chodil i k nim do rodiny. Franta měl ještě dva mladší bratry, Jaroslava a Jendu, kterému bylo přibližně osm let. Později se jim narodil ještě Josef. Když se někdo jeho otce ptal, co se jim narodilo, říkal vesele: „Máme třech kluků a čtvrtého Jožánka“. Čas rychle ubíhal, zvláště v době, kdy se muzika stala renomovaným tělesem. Někdy v roce 1959 došla primáši muziky, Slávkoví Volavému, výzva k vytvoření skupiny krojovaných tanečniců k vystoupení na 2. celostátní spartakiádě v Praze v roce 1960. Podařilo se mu tuto skupinu vytvořit ze strážnické mládeže. Nechyběl mezi nimi ani Jenda Múčka, který dospěl do velice pohledného, urostlého mladíka, tanečníka a vynikajícího zpěváka. Verbíř, jak vyšitý! Ohlédala se za ním nejedna strážnická děvčica. On měl oči jen pro jednu, také výbornou a krásnou tanečnici, Martu, roz. Můčkovou, která se mu stala věrnou životní partnerkou. Vychovali spolu dvě děti – syna Pavla, rovněž vynikajícího zpěváka a muzikanta, a dceru Janu, taktéž výbornou zpěvačku. Jenda se stal kmenovým zpěvákem cimbálové muziky Slávka Volavého a spolu s Janem Gajdou a Václavem Harnošem utvořili trio, které svými výkony zvedalo posluchače ze židlí. Přešla léta bohaté „úrody“ a nastal čas tzv. „přirozeného úbytku“. Jak byl Slávek ve všem první, tak byl první i nyní. Navždy nás opustil v roce 1983. Následoval jej Martin Hřešil a další. V posledních letech odešel také Václav Harnoš, nedávno i folklorně činní manželé Slováčkovi či Jarmila Vrbová a před časem i Jenda Múčka. Odešel před právě uplynulými Vánocemi. Zanechal za sebou pověst dobrého člověka, výborného zpěváka, tanečníka, kamaráda, přítele. Byl „skalním“ Strážničanem. To není málo! Všichni, kdo jsme ho znali, spolupracovali s ním, cítíme velkou ztrátu. Bude nám chybět. Přáli bychom mu, aby mu byla strážnická půda, kterou tak rád obdělával a v které tak rád zpíval, lehkou. Čest jeho památce!

Jiří Mrenka

Znovuobjevený středověký husitský kněz Bedřich ze Strážnice

Muzejní a vlastivědný spolek Strážnice již pravidelně každý rok vydává sborník *Okolo Strážnice*. V letošním sborníku (vydání je plánováno na měsíc únor) se, mimo jiné, objeví také příspěvek s názvem *Středověký husitský kněz Bedřich ze Strážnice*. Rád bych touto stručnou cestou seznámil čtenáře Strážničanu se zapomenutou osobností Bedřicha ze Strážnice a také bych vás rád pozval k četbě zmíněného příspěvku (příspěvek bude po vydání zveřejněn i na mém webu (www.flipmartinek.net)).

V uvedeném příspěvku se pokouším o rehabilitaci snah významného českého polyhistora, zejména teologa a historika, prof. Amadeo Molnára. Ten věnoval mnoho let bádání oblasti našeho historického husitství, v něm se zaměřil zejména právě na popis životních cest Bedřicha ze Strážnice.

Bedřich byl komplikovanou osobností historického husitství, která výrazně zasáhla do evropského politického dění. Sledování křivolaké životní cesty Bedřichovy se děje na pozadí odkrývání duchovních odkazů husitství, čemuž odpovídají i názvy kapitol, např. *Husitství „jevem“ ne pouze náboženským, Kněžství Bedřichovo, Podivnosti bojovného kněze, Setkání se Zikmundem ve snaze osobní i církevní* aj.

Bedřich si jistě zaslouží své místo v učebnicích dějepisu, ale i v obecné historii. Patří po bok postav, jako byli např. Jan Žižka anebo Prokop Holý. Současně je však v Bedřichovi cosi modernistického.

Není to jen duchovní (vždyť je bojovným knězem), ale spíše se ukazuje jako velmi schopný politik a stratég, dnes bychom ho označili slovem „manager“. Je dějinně velmi vzrušující sledovat cestu od tajemného vysvěcení, přes bojovnost a snahu postavit se za *Kalich*, ale i nejrůznější intriky na poli náboženských otázek, až po strukturování společnosti. Z dostupných informací to vypadá, že to byl dost možná právě Bedřich ze Strážnice, kdo mohl rozhodnout, a také rozhodnul, *ne-slavnou* bitvu u Lipan roku 1434. A zajímavé, až možná absurdní, je papežské uznání Bedřichových potomků. Bedřich nás může naučit mnohé o své, ale také o naší době. Ukazuje nám, že černobílé vidění světa je velmi vrtkavé, i když rozdělení na to zlé a dobré je zcela zásadní pro mravní orientaci v životě člověka. Podstatné je také samotné téma husitství ve Strážnici, které se poodhalením Bedřichova života více osvětluje.

Filip Martinek, student Teologické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích

Závěrečná cvičení čs. armády 1935

V období první republiky se na jižní Moravě konalo několik vojenských cvičení čs. armády (tzv. manévřů). Mezi největší patří závěrečná cvičení z roku 1935, která se uskutečnila na moravsko-slovenském pomezí a kterých se zúčastnilo na 60 tisíc mužů. I Strážničanům se naskytla nevšední podívaná na obrněné automobily, tanky a vojáky. Závěrečným cvičením přihlíželi představitelé ministerstva národní obrany (ministr František Machník), nejvyšší inspektor čs. branné moci (armádní generál Jan Syrový) a mnozí další. Vojenská cvičení neměla pouze prvoplánovou funkci vyzkoušení nových zbraní, taktiky a prověření připravenosti vojáků k válce. Měla také sblížit armádu a obyvatelstvo, pomoci připravit obyvatelstvo na válku, pokud ne přímo, tak alespoň mentálně.

Vojáci s těžkým kulometem vz.24 uprostřed polí – ani cvičení nezastavilo polní práce

Kronikář Skácel zapsal událost následovně: „V prázdninách bylo v našem kraji veliké cvičení vojenské. Přijelo sem mnoho vojska, cyklisté, pěší, jezdci, tanky a obrněná auta. Hlavní boj směřoval do hor, proti armádě postupující ze Slovenska. Bylo dost podívané, zvláště v den útoků, kdy ve městě se ukrývala malá, pestře pomalovaná obrněná auta, ze kterých čnely hlavně kulometů, kdy letci kroužili nad městem a spouštěli depeše, a najednou vyrazila z Mezibranské ulice (dnes Kostelní, pozn. autora) jízda, pronásledovaná obrněnými auty; poukryvaná jiná auta vyrazila z uliček a pronásledovala jízdu také za živé střelby z kulometů, koně se plašili, úprkem letěli Masarykovou ulicí za město, – všichni diváci si mysleli v této chvíli, jak by to vypadalo v opravdové válce, o níž se stále mluví, jakoby už hrozila...“

Manévry probíhaly v době zostřující se mezinárodní situace. V Německu již pevně uchopil moc Adolf Hitler, znovuzavedl všeobecnou brannou povinnost a začal budovat válečné letectvo, čímž porušil ustanovení Versailleské mírové smlouvy. Československo se právem cítilo ohroženo, když